

Motýlí lidé

Chlapec procházel houštím, hustým jako bramborová kaše, bodlavým jako vosí jehličky, byl zvědavý a potřeboval odpovědi. Jak procházel dál, hlouběji a hlouběji, vzlyk zesilovat, nabíral na síle. Asi tam opravdu něco je, pomyslel si. Slyšel slabé sténání a měl neutuchající nutkání se jít podívat, co takové sténání vydává. Bude to srna, medvěd, králíček, slepice, nebo mimozemšťan? tázal se sám sebe. Byl to jen malý chlapec, nemůžeme mu mít za zlé, že si myslel, že v lese najde sténající slepici. A když už se dostatečně přiblížil – pořád se ale nebál, hnal ho adrenalin –, za keřem, který musel se vši silou rozhrnout, uviděl to cosi, co v tom lese kňučelo.

„Co jsi?“ zeptal se chlapec té věci a zasmál se. Ta věc, kterou objevil na malé mýtině mezi křovím, byla lidská bytost. Přesněji: vypadala jako lidská bytost. „Vypadáš divně.“

Věc se vyděsila, když zahlédla chlapce, a přestala brečet. Klečela v trávě a s rukama položenýma na stehnech zírala na chlapce. „Smutním,“ odpověděla s hlenem v krku.

„Proč?“ chtěl vědět zvědavý chlapec.

„Nejde mi proměna.“

„Proč máš ta křídla? Ty jsi víla?“ ptal se dál neodbytně.

Věc se urazila. „Ne!“ vyhrkla věc, „jaká víla? Já jsem motýlí člověk. Ta křídla mám proto, že se mi nepovedla proměna zpět na motýla,“ vysvětlovala věc. „S vílami si nás neplet', to jsou mrchy.“

„Ale vypadáš jak víla,“ stál si za svým chlapec, „jak víla z pohádky, víš.“

„Ale víla nejsem! To si nás pleteš. Já jsem motýlí člověk. My, motýlí lidé, jsme něco úplně jiného. Jsme motýli, ale umíme se proměnit v lidi. Před chvílí byl ze mě člověk, snažila

jsem se proměnit zpátky, ale moc mi to nevyšlo. Teď jsem napůl člověk a napůl motýl, zůstala mi křídla.“

„A proč ses chtěla proměnit zas v motýla?“ vyzvídal dál chlapec.

„Našla jsem tady v lese mršinu a dostala jsem chuť. Kdybych to ale jedla jako člověk, vypadalo by to divně – lidé mršiny nejedí přece,“ prozradil své chutě motýlí člověk.

„Jednu mršinu jsem tady taky našel!“ prozradil s nadšením chlapec, „šťouchal jsem do ní klackem.“

„Takový králík?“ zeptal se motýlí člověk.

„Ne... srnka,“ řekl chlapec a bez pauzy v hlase dodal: „Takže jsi upír!“

„Nejsem upír! Jsem motýlí člověk,“ oponovalo stvoření, „upíři ani neexistují,“ dodalo s povzdechem.

„Tak proč chceš jíst mršinu?“

„Motýlí lidé stejně jako někteří motýli občas sosají to, co vytéká z mrtvých těl,“ vysvětlila motýlí žena.

„No a proč máš chloupky všude na těle? Jsi snad vlkodlak?“ ptal se dál chlapec.

„Jaký vlkodlak! Zase si nás pleteš s něčím jiným. Chloupky mám teď na sobě z toho důvodu, že i jako motýl jsem jimi posetá.“

Chlapec se zamyslel. Chtěl vymyslet vhodnou otázku, ale řekl jen: „Proč?“

Motýlí žena nevěděla, jak odpovědět: „To nevím, tak to prostě je.“

„Aha. A znáš vodníka?“

„Jo, ten je fajn.“

Chlapec vypadal rozmrzele, když zjistil, že to, co našel, není víla, upír, vlkodlak ani další mršina, do které může šťourat klackem. Nakonec se filozoficky zeptal: „Bojiš se něčeho?“

Motýlí žena ani neváhala: „Jo, vos! Ty nám dělají jen problémy. Museli jsme vytvořit jednotku vosích lovců, abychom se jim mohli bránit,“ odpověděla se smutkem v hlase.

„Taky nesnáším vosy! Tyhle prázdniny mě bodly už dvakrát, strašně to bolí,“ řekl chlapec. „A znáš nějaké zombie?“ Chlapec byl ve fázi života, kdy ho takové oživé mrtvolky velice zajímaly – viděl je ve filmech, v komiksech, ve hrách.

„Co bych s nimi měla mít společného?“ podivil se motýlí člověk. „Ti jsou stejně vymyšlení jako upíři.“

Motýlí žena už měla této konverzace dost, měla hlad. „Promiň, ale už běž. Mám hlad,“ povzdechla si, „musím se zase proměnit, bude mi to trvat. Běž si píchat klackem do té srny.“

„Tak jo,“ zasmál se chlapec, křoví, ze kterého koukal na motýlího člověka, zase zahrnul a šel si po svých. Jak cupital lesní cestičkou, přemýšlel o tom, koho právě potkal. Stejně si myslím, že to byl upír, zakončil své myšlenky.

Když už se blížil domů, povšimnul si, že na asfaltové silnici před jeho domovem leze jakýsi pestrobarevný motýl. Prohlížel si ho. Jak se mu lesknou křídélka! Jako tomu upírovi v lese! myslel si s nadšením.

Nakonec šlápnul na toho motýla a odešel domů. Byl to přece jenom chlapec.